

Carne Triste

El títol d'aquesta exposició, *Carne Triste*, és el fragment d'un vers d'un poema de Mallarmé, *Brisa marina*. El vincle d'aquestes dues paraules, extretes del context original, és l'anunci d'un discurs que desenvolupa una visió que evidencia la decepció de l'artista sobre el criteri dels homes a l'hora de prendre decisions que afectaran milions de persones. A l'era del post-Internet, Juan Carlos Batista (Tenerife 1960) recull tota la modernitat de l'expressió romàntica, fent de l'al·legoria el seu instrument, i de la natura el seu principal recurs. En totes i cadascuna de les peces de l'exposició *prevalen les coses sobre les persones*, el tot *comunica en la seva globalitat, però de manera molt fragmentada*. I és així, a força de fragments, com sense cap dubte funciona la nostra ment; l'artista des de la metonímia i la metàfora va construint un discurs surrealista i alhora ple de sentit. L'artista s'embarca en una fulgurant dialèctica amb l'espectador –“esperant sondejar consciències i qüestionar-nos la quantitat de reserves d'empatia envers *l'altre*”– on els conflictes són reinterpretats i relançats, i deixen en l'atmosfera un ambient de reflexió sobre el que estam veient. Cal tenir present que l'art existeix per a poder expressar el que no es pot dir amb paraules, que, com va dir Didi-Huberman, *la bellesa, no existeix en si mateixa, sinó en la singularitat de cada esdeveniment*. I és en l'amuntegament dels esdeveniments singulars que es donen a cadascuna de les obres d'aquesta exposició on, aclaparada, propòs un joc d'escriptura automàtica que pretenc que m'alliberi de descriure-les:

Del Masclisme i de la Guerra, el Soldat al Bosc de Trinxeres i Naturalesa Humana. L'Engany del Matriarcat en el Camp de Batalla de Manipulació Surrealista de la Història de la Realitat, amb Dictador i Mort.

En el Mirall Visionari de la Perversitat com a Fum en la Memòria del Romàntic i de la Competició del Fum amb el Patriarcat, Testosterona del Caçador Caçat.

Amb les Armes dels Morts, el Lament i la Màgia Real del Temps Futur i Passat, La Desgràcia de la Bellesa i el Gaudi Animal del Sublimat. Normal. Souvenir del Present cap a la Pèrdua de l'Aprenentatge en la Infantesa amb el Joc i l'Ecologia....

“El món vol que l'enganin”, sentenciava Adorno. Una de les referències que cita l'artista als títols de les obres és *La Vita è Bella*, la pel·lícula de Roberto Benigni. Hi entenem que “viure una fantasia, és crucial per a sobreviure” i al costat d'aquesta fantasia, l'humor se'ns fa imprescindible per a suportar la consciència sempre incompleta de la nostra existència. No obstant això, segons W. Benjamin “cal organitzar el pessimisme”.

Carne Triste és una proposició als qui continuen tancats a la Caverna de Plató enlluernats per la falsa realitat de les ombres, a apuntar-se a la finestra, i contemplar a plena llum la naturalesa infinitament insondable de l'ànima humana. Estau convidats a veure detingudament aquesta mostra i potser aconsegiu sentir el ressò del *lament de la bellesa*.

MERCEDES ESTARELLAS